

Și-n fiecare dimineață drumul spre casă e tot mai lung

* * *

Fata din fața lui miroase a zambile. Parcă acolo a fost dintotdeauna. Părul îi e cărunt, dar adierea din şuvițele ei e tânără. Încă își amintește cum a fost când s-a îndrăgostit de ea, e ultima amintire care nu l-a trădat. A fost ca și cum nu mai avea loc în propriul trup, așa că s-a apucat să danseze.

— Am avut prea puțin timp, spune el.
Ea dă din cap că nu.

— Am avut o veșnicie. Copii și nepoți.

— A mea ai fost doar o clipă, spune el.
Iar ea râde:

— Am fost a ta o viață. Toată viața mea.

— N-a fost de-ajuns.

Îi sărută încheietura și își odihnește bărbia în palma lui.

— Nu, n-a fost.

Merg agale pe un drum pe care lui i se pare că au mai fost, dar nu-și amintește unde duce. O ține încrezător de mână și au din nou șaisprezece ani. Degetele nu le

tremură, inimile sunt la locul lor. Pieptul îi spune că ar fi în stare să alerge până la orizont, dar, după doar o răsufare, plămâni nu-l mai ascultă. Ea se oprește și îl așteaptă răbdătoare sub greutatea brațului lui. E bătrână acum, ca în ziua de dinainte să-l părăsească.

Îi șoptește, cu buzele lipite de pleoapele ei:

— Nu știu cum să-i explic lui Noah.

— Da, te cred, spune ea, cu răsufarea vibrând în grumazul lui.

— E așa de mare, dacă l-ai vedea...

— Îl văd, îl văd.

— Mi-e dor de tine, iubito!

— Sunt încă aici, cu tine, îndărătnicul meu drag!

— Doar în mintea mea. Doar acolo.

— N-are nimic. E partea mea preferată din tine.

— Am măsurat piața. Iar s-a micșorat peste noapte.

— Știu, știu.

Apoi îi șterge fruntea cu o batistă – mici cercuri roșii cresc în pâna moale – și îl dojenește:

Și-n fiecare dimineață drumul spre casă e tot mai lung

— Sângerezi. Fii mai atent când te urci în barcă!

El închide ochii.

— Ce să-i spun lui Noah? Cum să-i explic c-o să-l părăsesc înainte să mor?

Ea îi ia obrazii în palme și îl sărută:

— Îndărătnicul meu drag! Îi explici așa cum i-ai explicat totul mereu: ca unuia mai deștept decât tine.

O ține aproape. Știe că în curând vine ploaia.

* * *

Noah își dă seama că bunicul s-a rușinat de îndată ce i-a zis că e greu de explicat, fiindcă bunicul nu vorbește așa cu el. Alți adulți, da. Taică-su, de pildă, în fiecare zi. Dar bunicul, niciodată.

— Nu că ți-ar fi ție greu să-nțelegi, Noah-noah. Mie mi-e greu să pricep, se scuză bătrânul.

— Îți curge sânge! izbucnește băiatul.

Bunicul își pipăie fruntea. O picătură singuratică se clatină pe marginea unei

răni adânci, chiar deasupra sprâncenei, luptându-se cu gravitația trupului bătrân. În cele din urmă, picătura cade pe cămașa bunicului, urmată imediat de încă două, ca atunci când copiii sar în apă de pe un ponton – e de-ajuns să aibă unul curaj să se arunce și ceilalți îl urmează numaidecât.

— Da.... da, așa e, pesemne că... am căzut, murmură bunicul, ca și cum și ăsta e doar un gând.

Dar aici nu există gânduri mute. Băiatul face ochii mari.

— Stai! Ai... ai căzut în barcă! Mi-am adus aminte! Te-ai lovit și l-am strigat pe tata!

— Tata? repetă bunicul.

— Da, nu-ți fie frică, bunicule, vine tata imediat și ne ia! îi promite Noah mângâindu-l blând pe braț cu un gest reflex nefiresc pentru un băiat de vârsta lui.

Pupilele bunicului zvâcnesc neliniștite, așa că băiatul continuă cu convingere:

— Mai ții minte ce-mi ziceai mereu când mergeam pe insulă cu cortul la pescuit? Că

nu-i rău să-mi fie frică un pic, că, dacă fac pipi pe mine, se țin urșii departe de cort!

Bunicul clipește des, ca și cum și Noah începe să-și piardă contururile, apoi încuviințează de câteva ori, cu privirea limpezită.

— Da, da! Așa-ți ziceam, Noahnoah! Așa-ți ziceam, nu, când pescuiam? Of, Noahnoah, dragul meu, te-ai făcut așa de mare! Incredibil de mare! Cum merge școala?

Noah încearcă să-și stăpânească vocea, să-și înghită tremurul coardelor, când inima trage semnalul de alarmă.

— Merge bine. Sunt cel mai bun din clasă la mate. Stai cuminte, bunicule! Vine tata imediat să ne ia.

Mâna bunicului se odihnește pe umărul băiatului.

— Bine, Noahnoah, bine. Matematica o să te-ajute mereu să găsești drumul spre casă.

Băiatul e de-a dreptul speriat acum, dar știe că nu trebuie să-l lase pe bunic să bage de seamă, așa că strigă:

Și-n fiecare dimineață drumul spre casă e tot mai lung

— Trei virgulă unu patru unu!

— Cinci nouă doi, răspunde imediat bunicul.

— Șase cinci trei, turuie băiatul.

— Cinci opt nouă! râde bunicul.

E un alt joc preferat al bunicului – să recite zecimalele lui π , constanta care e cheia calculării circumferinței unui cerc. Bunicul iubește magia lui π , cheile numerice care dezvăoresc secrete, care deschid întregul Univers. Știe peste două sute de zecimale pe de rost. Recordul nepotului e jumătate pe atât. Bunicul zice mereu că, în timp, o să se întâlnească undeva la mijloc, căci mintea băiatului e tot mai cuprinzătoare, iar a bunicului tot mai încăpătoare.

— Șapte, spune băiatul.

— Nouă, șoptește bunicul.

Băiatul îi strânge mâna zbârcită, iar bunicul vede că îi e teamă, așa că zice:

— Ți-am povestit când am fost odată la doctor, Noahnoah? I-am zis: „Doctore, doctore, mi-am rupt mâna în două locuri!“

